

РЕШЕНИЕ

№ 1728

гр. София, 15.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 31.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **3739** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) вр. чл.2в, ал.2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, във връзка с чл.4, параграф 3 от Договора за Европейския съюз.

С постъпила в АССГ на 19.04.2023г. искова молба, от „Алфалинк-БГ“, ЕООД,ЕИК [ЕГН], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [жилищен адрес]представявано от управителя Г. Г. ,чрез представител по пълномощие адв. В. К. срещу Върховен административен съд на Република България и Национална агенция за приходите са предявени за съвместно разглеждане, в условията на солидарност, осъдителни искиове за присъждане на обезщетение на имуществени и неимуществени вреди, съединени с две особени искания индивидуализирани подробно в исковата молба .

С определение от 11.09.2023 г., постановено по настоящето дело, производството е разделено, като същото е продължило по исковите за обезщетяване на имуществени и неимуществени вреди от правораздавателна дейност, предявени от „Алфалинк-БГ“ ЕООД, ЕИК [ЕГН], срещу Върховен административен съд на Република България за допуснато достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС - чл. 63, чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 на Съвета и на практиката на СЕС“ при постановяване на решение № 11159 от 06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС и са отделени за разглеждане в отделно съдебно производство исковите претенции за имуществени и неимуществени вреди на

„Алфалинк-БГ“ ЕООД, ЕИК [ЕГН], срещу Националната агенция за приходите за допуснато съществено нарушение на правото на ЕС и на практика на ЕС във връзка с административна дейност, описани в исковата молба, ведно с направените от ищеца в ИМ особени искания.

С молба от 09.10.2023 г. ищцовото дружество уточнява исковите си претенции, насочени срещу ответника Върховни административен съд, като препраща към фактическите си твърдения изложени в хронологична последователност в обстоятелствената част на исковата молба и прави искане за:

- присъждане на обезщетение на имуществени вреди, в размер на 13 063.56 лв., съставляващо принудително събраната сума от публичен изпълнител при НАП, в периода 28.05.2019 г. - 11.09.2019 г., в резултат от непризнатото право на данъчен кредит на ищеца поради липсата на реалност на доставките, установено с РА № Р-22221118003412-092-001/01.02.2019 г., който РА е обжалван от ищеца пред съда. Ответникът ВАС е постановил окончателен съдебен акт – решение № 11159 от 06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г., при достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС – чл. 63, чл. 1, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, регламентиращи предпоставките за възстановяване на данъчен кредит, както с правото на СЕС /Решения по делата–С-324/11; С-80/11; С-142/11, С-159/14. Претендира се присъждане на законната лихва върху главницата -13063.56 лв. от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението;

- присъждане на обезщетение на имуществени вреди, в общ размер на 4 980.23 лева, представляващи мораторна лихва върху принудително събраната сума 13 063.56 лв., за периода от 28.05.2019 г. до 11.09.2019 г., изчислена от датата на събиране на сумите от НАП до датата на подаване на исковата молба;

- присъждане на обезщетение на неимуществени вреди, в размер на 5 000 лв., причинени от допуснато съществено нарушение на правото на ЕС от ответника ВАС при постановяване на решение № 11159/06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, ведно със законната лихва върху претендираното обезщетение от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението;

- присъждане на обезщетение на имуществени вреди, в общ размер на 8 011.83 лв., представляващи направени от ищцовото дружество съдебни разноски при обжалване на издадения РА по адм. д. № 6045/2021 г. по описа на АССГ, в размер на 6 011.83 лв., и по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, в размер на 2000 лв. за адвокатски хонорар, ведно със законната лихва главницата 8011.83 лв. от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението;

Ищецът излага твърдения, че са съществено нарушени разпоредбите на чл. 63, чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 на Съвета и на практиката на СЕС.

На следващо място ищецът „Алфалинк-БГ“ ЕООД твърди, че по адм. дело № 1402/2022 г. по описа на ВАС е постановено Решение № 11159/06.12.2022 г., с което е отменено Решение № 7362/07.12.2021 г., постановено по адм. д. № 6045/2021 г. по описа на АССГ и е отхвърлена жалбата му срещу РА № Р-22221118003412-091-001/01.02.2019 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на НАП- С. в частта потвърдена с Решение № 632 от

09.04.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП.

В исковата молба се сочи, че с РА № Р-22221118003412-091-001/01.02.2019 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на НАП – С. по отношение на ищеца са установени дължими парични публични задължения, вследствие непризнато от страна на данъчните органи право на приспадане на вече усвоен данъчен кредит по издадени фактури в общ размер на 19 590.87 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 10 325.26 лв. По този повод и предвид допуснатото предварително изпълнение на ИАА е образувано изпълнително производство при публичен изпълнител, който е събрал принудително от ищцовото дружество сума в размер на 13 063.56 лв. Решение № 632/09.04.2019 г. на директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ към ЦУ на НАП, с което е отказано да отмени посочения РА, е потвърдено от ВАС с решение Решение № 11159/06.12.2022 г., постановено по адм. дело № 1402/2022 г. Ищцовото дружество излага доводи, че при издаването на РА на НАП, както и при неговото съдебно разглеждане са допуснати съществени нарушения на правото на ЕС (в частност практиката на СЕС), която е със задължителен характер за правоприлагащите страни. Счита, че несъобразяването със задължителната практика на СЕС от страна на ВАС и съответно неприлагането на разпоредбите на чл. 63, чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета на Европа е обстоятелство, което представлява неспазване на правото на ЕС, което нарушение е съществено с оглед на твърдените за настъпили вреди за дружеството ищец. Заклучва, че причинно-следствената връзка между игнорирането на практиката на СЕС и настъпилите вреди се изразява в това, че с издаването на РА и съдебното решение на ВАС, които според ищцовото дружество не са в съответствие с европейското законодателство, са довели до образуването на изпълнително производство, дала повод за събиране на процесната сума, съответно воденето на съдебни производства по обжалване на РА, отхвърляне на жалбата на дружеството ищец и възлагане в негова тежест на заплатените разноски, представляващи адвокатско възнаграждение за процесуално представителство.

С протоколно определение, държано в открито съдебно заседание на 31.01.2024г., предвид че ищеца направи отказ от исковите претенции касаещи претендираните с ИМ и уточнението и от 09.10.2023г. неимуществени вреди, като заяви, че се поддържат от него само исковите претенции за имуществени вреди срещу ответника ВАС, съдът допусна изменение на исковите претенции на ищеца и прекрати производството в частта, с която се претендират неимуществени вреди в размер на 5000лв., ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на задължението.

В хода по същество от ищецът ,чрез адв. К., се иска съдът да уважи предявените искове за имуществени вреди и се претендира присъждането на разноските по делото. Представят се писмени бележки от 09.02.2024г.

От ответника, Върховния административен съд чрез процесуален представител юрк. П. Д. е постъпил в законоустановения срок писмен отговор, в който се заявява, че оспорва предявените искове като допустими, но неоснователни и недоказани. Счита, че не са налице изискуемите предпоставки, изведени от юриспруденцията на СЕС. Излага доводи, че ВАС е постановил своето решение, след като е приел, че по делото не се установява наличието на материалноправна предпоставка, а именно доставките, въз основа на които ревизираното лице претендира право на приспадане, не са реално

осъществени. Счита, че решението на ВАС не обективира нарушение на правото на ЕС. Отговорността на ответника по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ не следва да бъде ангажирана, тъй като не са налице явно и съществено нарушение на правото на ЕС от страна на ВАС. Излага доводи, че не е налице причинно-следствена връзка между вредоносния резултат и твърдяното нарушение. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

В с. з. ответникът се представлява от юрк. Д., която оспорва предявените иски за имуществени вреди като изцяло неоснователни. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение и се прилага списък по чл.80 ГПК. Прави възражение за прекомерност на претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение. Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност и недоказаност на исковата молба за претендираните имуществените вреди.

Съдът, като взе предвид представените по делото доказателства, и наведените от страните твърдения и доводи, приема от фактическа страна следното:

От доказателства, събрани по приобщените адм.д.№ 6045 по описа на Административен съд София-град за 2021 г.и приложените към него адм.д. № 1402/2022г. по описа на Върховния административен съд , VIII отделение; адм.д. № 6734/2019г. по описа на АССГ и приложеното към него адм.д. № 13563 / 2020г. по описа на Върховен административен съд ,VIII отделение, се установява, че със заповед за възлагане на ревизия № Р-22221118003412-020-001/13.06.2018 г. на началника на сектор „Ревизии“ при дирекция „Контрол“ на ТД на НАП-С.-град, връчена на ищцовото дружество на 14.06.2018 г. е започнало производство срещу „Алфалинк-БГ“ ЕООД за определяне на задължения по Закона за данък върху добавената стойност (ЗДДС) за данъчни периоди от 01.04.2013 г. до 31.05.2015 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад № Р-22221118003412-092-001/22.11.2018 г. Ревизията е приключила с Ревизионен акт издаден от И. Р., началник сектор „Ревизии“ при дирекция „Контрол“ на ТД на НАП С.-град, възложител на ревизията и Д. К. главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.-град, ръководител на ревизията. РА е обжалван по административен ред пред директора на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ към ЦУ на НАП, който е потвърдил РА с решение № 632 от 09.04.2019 г. От проверката е установено, че в дневниците си за покупки ищецът е бил включил следните фактури: -27 фактури, издадени от „Ра дуга ВЖ“ ЕООД през данъчни периоди м.м. 04, 05, 06, 07, 08, 09, 10, 11 и 12.2013 г., с начислен ДДС в общ размер на 14 7444.20 лв. и предмет на доставките – материали и изработване на шфлет/лифлет № 1, материал и изработване на плакат № 1, дизайн и предпечат на винилни платна –малък и голям винил, брендиране на спортни екипи, срещи – представяне екипировката на LEGEA – клубове и фенклубове, персонификация на спортни екипи по договор, календари 2014 г., подаръчни комплекти, промоутърски услуги, рекламни листовки, термофолио и др.;

1. Фактури с № [ЕГН] от 04.08.2014 г. и № 10000002188 от 12.09.2014 г. издадени от „Мано“ ЕООД с начислен ДДС в общ размер на 946.67 лв. и предмет на доставките торбички, флаери и фолио за брендиране;
2. Фактури с № 10000186 от 28.04.2014 г. и № 10000192 от 30.04.2014 г., издадени от „Тидас“ ЕООД с начислен ДДС в общ размер на 1 700.00 лв. и предмет на доставките полиетиленови торбички и флаери и предпечатна подготовка;
3. Фактура № 441 от 30.05.2015 г., издадена от „БИК груп 2014“ ООД, с начислен

ДДС в размер на 1 250.00 лв. и предмет на доставката изработване на флаери и други рекламни материали;

4. Фактура №[ЕИК] от 27.05.2014 г. издадена от „Дабъл ю еф и ко“ ЕООД, с начислен ДДС в размер на 950.00 лв. и предмет на доставките билборд реклама.

По горепосочените фактури е отказан данъчен кредит в общ размер на 19 590.87 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 10 325.26 лв. Ревизиращият орган е приел, че неправилно е приспаднал данъчния кредит и е предприел връщането му с мотива, че в периодите на издаване на процесните фактури „Дабъл ю еф и ко“ ЕООД, „Маню“ ЕООД и „Б И К груп 2014“ ООД не са разполагали с наети лица по трудови и извън трудови правоотношения. „Тидас“ ЕООД е разполагало с 12 лица, наети по трудови правоотношения, на длъжности общ работник, водач на селскостопанска техника, офис сътрудник и търговски представител, а „Ра-дуга ВЖ“ ЕООД – с едно лице на трудов договор от 11.02.2013 г. до 11.05.2013 г. на длъжност шофьор на товарен автомобил, международни превози. От установените обстоятелства, касаещи доставчиците, органа по приходите е приел, че те не са притежавали необходимата кадрова и материална обезпеченост за да извършат поисканите услуги и доставката на необходимите материали. Приел е още, че предметът на фактурите не съвпада с предмета на регистрираната дейност в Търговския регистър на посочените дружества, както и представените в хода на проверката от страна на ищеца фактури, касови бележки, приемо-предавателни протоколи, синтетични оборотни ведомости и други писмени доказателства, не доказват наличие на реално извършени доставки между ревизираното дружество и посочените доставчици. Ревизиращият орган е посочил, че не са представени договори, оферти, заявки, които да установят техническите параметри на поисканите услуги, а представените с жалбата снимки на изготвени фланелки, плакати не доказват, че последните са изработени от съответните доставчици. РО не е успял да осъществи насрещна проверка в посочените дружества, издатели на фактури, доколкото същите не са се намирали на своите адреси за кореспонденция, съответно да приобщи необходимите доказателства от техните счетоводства.

На следващо място, от доказателствата по делото се установява, че горепосоченият РА е бил предмет на две първоинстанционни производства пред АССГ и две касационни пред ВАС, а именно:

С решение № 6948 от 09.06.2021 г. постановено по адм. д. № 13563/2020 г. по описа на ВАС е отменено решение № 4952 от 24.09.2020 г. постановено по адм. д. № 6734/2019 г. по описа на АССГ, с което жалбата срещу РА е била отхвърлена и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на Административен съд София-град.

С решение № 7362 от 07.12.2021 г., постановено по адм. д. № 6045/2021 г. по описа на АССГ е отменен оспорения РА. Същото е обжалвано и с решение № 11159 от 06.12.2022 г., постановено по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС е отменено и е отхвърлена жалбата на ищцовото дружество „Алфалинк-БГ“ ЕООД срещу РА. Решението на касационната инстанция е окончателно.

На следващо място по делото се установява, че на 14.12.2018 г. органите по приходите с Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл. 121, ал. 1 ДОПК са запорирани банкови сметки на ищцовото дружество. На 31.01.2019 г. НАП разрешава на дружеството да извърши неотложни плащания за текущ ДДС, като данъкът е внасян до м. юни включително. На 20.06.2019 г. НАП отказва

извършването на неотложни плащания от блокираните сметки, като по този начин не дава възможност на ищцовото дружество да плати ДДС в размер на 7 861.69 лв. Вследствие на наложените изпълнителни мерки на база РА, в периода 28.05.2019 г. -11.09.2019 г. били събрани принудително от дружеството ищец общо 13 063.56 лв. От мотивите и осъдителния диспозитив на решение № 7362 от 07.12.2021 г., по адм. д. № 6045/2021 г. по описа на АССГ се установява ,че след отмяната на оспорения РА съдът е присъдил на ищеца съдебни разноски в общ размер на 6011.83лв. Установява се и че претендираните от ищеца разноски със списъка по чл.80 ГПК/л.27/ по адм.д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС са били в размер на 2000лв., съгласно приложения договор за правна защита ,съдействие и упълномощаване от 06.01.2021г. /л.26/.

При така установената фактическа обстановка от правна страна съдът намира следното:

Искът с правно основание чл. 2в, ал. 1, т. 1 вр. чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е процесуално допустим – предявен е от надлежна страна, която твърди настъпване на имуществени вреди от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, срещу процесуално легитимирания ответник по смисъла на посочената разпоредба - Върховния административен съд.

Разгледани по същество исковите претенции за присъждане на имуществени вреди са неоснователни.Съображенията са следните:

Съгласно чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредба на чл. 2в от ЗОДОВ урежда ред за разглеждане на искове срещу държавата за вреди от нарушения на правото на Европейския съюз (ЕС). Съгласно чл. 2в, ал. 1, т. 1 ЗОДОВ административните съдилища притежават компетентност да решават спорове, при които се твърди, че вредите са причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз – за вреди от правораздавателната дейност на административните съдилища и Върховния административен съд.

Ищцовото дружество претендира отговорност от ответника, по арг. за приложение на чл. 2в, ал. 2 от ЗОДОВ и по силата на норма на чл. 203, ал. 3 АПК, според която по реда на глава единадесета от АПК се разглеждат и исковете за обезщетения за вреди, причинени от достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз, като за имуществената отговорност и за допустимостта на иска се прилагат стандартите на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз.

Предпоставките за ангажиране на отговорността на държавата за обезщетяване на вреди, настъпили от достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС при осъществяване на правораздавателната дейност се извличат от практика на СЕС, в т.ч. Решение на СЕС от 19.11.1991 г. по съединени дела С-6/90 и С-9/90, като е необходимо кумулативното им наличие, а именно: нарушена норма от общностното право, която предоставя права на частноправни субекти; да бъде възможно установяването на съдържанието на тези права въз основа на разпоредбите на съответния акт; да е налице причинно-следствена връзка между неизпълнението на задължението на държавата и вредата, претърпяна от засегнатите лица. Отговорността е безвиновна - съгласно чл. 4 от ЗОДОВ държавата дължи обезщетение за всички

имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо от това дали са причинени виновно от длъжностното лице.

С аргумент от чл. 154, ал. 1 от ГПК, вр. чл. 144 от АПК в тежест на ищеца е да проведе пълно и главно доказване на всички елементи от фактическия състав на предявения от него иск, а на съда - да приеме за ненастъпили тези правни последици, чийто юридически факт е останал недоказан. Липсата на който и да е от елементите на фактическия състав на предявения иск обуславя неговата неоснователност.

Правото на обезщетение възниква за вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането – чл. 4 от ЗОДОВ. Преки са вредите, които се намират в причинна връзка с противоправното поведение, а непосредствени – следващите по време и място неправомерния резултат.

Настоящият съдебен състав на АССГ счита иска за допустим за разглеждане по реда на чл. 2в, ал. 2 от ЗОДОВ – претендират се обезщетения за вреди, които са резултат от правораздавателна дейност на ВАС по решение, като последна инстанция, а именно решение № 11159 от 06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, с позоваване на нарушения на правото на ЕС. Искът е предявен срещу пасивно процесуално легитимиран ответник, разполагащи с правосубектност като юридическо лице по смисъла на чл. 205, ал. 1 от АПК. Искът е предявен от лице с правен интерес, което твърди, че в рамките на проведено съдебно производство са били нарушени защитени от правото на ЕС негови права. Твърди се, че нарушенията на Общностното право, извършени от ответника, са непосредствена и пряко причина за настъпване на вредите за ищеца, тъй като са обусловили крайните фактически и правни изводи, довели до потвърждаването ревизионния акт със съдебното решение на ответника - т. е., вредите за ищеца не биха настъпили, ако посочения горе съдебен акт беше издаден в съответствие с Общностното право. Съгласно чл. 7 от ЗОДОВ и с оглед седалището на увреденото лице, делото е подсъдно на АССГ. С оглед горното, следва да се приеме, че искът е допустим.

Безспорно е по делото, че с исковата молба се претендират имуществени вреди от правораздавателната дейност на ответника–Върховния административен съд, постановил решение № 11159 от 06.12.2022 г. постановено по адм. д. № 1402/2022 г., с което е отхвърлена жалбата срещу Ревизионен акт № Р-22221118003412-091-001/01.02.2019 г., издаден от органи по приходите при Териториална дирекция на Национална агенция за приходите - С., в частта, потвърдена с решение № 632 от 09.04.2019 г. на директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при Централно управление на НАП. Исковата претенция се основава на твърденията, че при постановяването на решението си ВАС съществено нарушил разпоредбите на чл. 63, чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 на Съвета и на практиката на СЕС.

В тази връзка с оглед на доводите изложени в исковата молба, и направеното уточнение с молба от 09.10.2023г., съдът счита, че е недопустимо в настоящото производство извършването на преценка за обосновааност на постановения от ВАС съдебен акт.

Предмет на настоящото дело не е спорът, решен с влязло в сила решение на касационната инстанция, а нейни противоправни действия, изразяващи се в неправилно прилагане на нормите на общностното право, от които са настъпили вреди за ищеца. В този смисъл, правният спор по настоящото дело по отношение на Решението, постановено от ВАС, се съсредоточава единствено по въпроса дали

ответникът незаконосъобразно (като краен резултат от осъществения съдебен контрол по законосъобразността на обжалваният административен акт) е потвърдил процесния РА.

Настоящият състав следва да отбележи, че извъндоговорната отговорност за нарушения на правото на ЕС е уредена в чл. 240, §2 от ДФЕС - в случай на извъндоговорна отговорност, Съюзът, в съответствие с основните принципи на правото, които са общи за държавите-членки, е длъжен да поправи вредите, причинени от неговите институции или служители, при изпълнението на техните задължения. Доколкото други първични актове на правото на ЕС (ПЕС) не уреждат обезщетяването на вредите, причинени от държавата за нарушения на ПЕС, тази възможност се извежда от практиката на Съда на европейския съюз (СЕС, Съдът).

Видно от практиката на СЕС в тази материя - Решение от 19 ноември 1991 г. по съединени дела С-6/90 и С-9/90 и Решение от 5 март 1996 г. по съединени дела С-46/93 и С-48/93 - Съдът достига до извод, че "при такива обстоятелства правото на обезщетяване е признато от общностното право, при положение че са изпълнени три условия, а именно че: 1. нарушената правна норма има за предмет предоставянето на права на частноправните субекти, че 2. нарушението е достатъчно съществено и накрая, че 3. съществува пряка причинно-следствена връзка между нарушението на задължението, за което носи отговорност държавата, и вредата, претърпяна от увредените лица.

В настоящия случай ищцовото дружество се позовава на извършено нарушение, свързано с несъобразяване на Върховния административен съд с постоянната практика на Съда на ЕС в областта на данъчното облагане. В тази връзка видно от разпоредбите на Директива 2006/112/ЕО същите обуславят възникването на правото на данъчен кредит от кумулативно осъществяване на елементите на сложен фактически състав, който наред с притежаването на фактура и качеството данъчнозадължено лице от доставчика и получателя, включва и установяването на реално получаване на стоките или извършването на услугите по фактурираната доставка, както и последващото им използване за целите на извършването от получателя облагаема дейност. Преценката за наличие на условията за възникване на правото на данъчен кредит се извършва от националната юрисдикция, в съответствие с правилата на доказване, установени в националното право, въз основа на цялостна преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото. В тази връзка, видно от решението на Върховния административен съд, съдът е приел, че по делото не се установява наличието на материалноправна предпоставка, а именно доставките, въз основа на които ревизираното лице претендира право на приспадане, не са реално осъществени. За да обоснове изводът си, касационната инстанция е извършила цялостен анализ на всички относими по делото обстоятелства и доказателства, като крайния ѝ извод е за недоказаност на данъчното събитие. Доказателствената тежест в случая лежи върху ревизираното лице, което следва с всички допустими по ДОПК доказателства и доказателствени средства да установи реалното осъществяване на фактурираните доставки от своя доставчик, съгласно правилото на чл. 154 ГПК вр. пар. 2 от ПЗР на ДОПК. При прочит на новелата на тази разпоредба, може да се извлече извод, че притежаването на фактура само по себе си не е достатъчно за възникването на право на данъчен кредит. Самата фактура установява единствено документално оформяне на доставката, но не и реалното ѝ осъществяване. Същото разбиране се потвърждава и от мотивите към т. 33 от Решение по дело С-154/20,

съгласно което „данъчната администрация не може да сведе проверката единствено до самата фактура. Тя трябва да вземе предвид и допълнителната информация, предоставена от задълженото лице. От друга страна, именно данъчнозадълженото лице, което иска приспадане на ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това. Следователно данъчните органи могат да изискат от самото данъчнозадължено лице доказателства, които считат за необходими, за да преценят дали следва да се допусне исканото приспадане”. В настоящият случай правото на приспадане е отречено поради обстоятелството, че дружеството обект на ревизия не разполага и не представя доказателства, от които да се установи реалното извършване на фактурираните доставки, а не поради установени нередности у доставчиците.

На следващо място, съдът счита, че нормата на чл. 63 от Директива 2006/112/ЕО от 28 ноември 2006 на СЕС е обща такава, която разписва, че данъчното събитие настъпва и ДДС става изискуем, когато стоките или услугите са доставени и същата обхваща конкретна преценка за реалността на конкретна доставка. В случая как касационната инстанция е обсъдила доказателствата по адм. д. №1402/22 г. по описа на ВАС не може да се ревизира в настоящето производство. От друга страна нормата би била нарушена, ако има настъпило данъчно събитие, а данъкът не е изискуем. Това, че няма настъпило данъчно събитие, обаче е отречено с влязъл в сила съдебен акт, който се ползва със сила на пресъдено нещо. т.е. нарушение на чл. 63 от директивата не може да има. По отношение на твърдяното нарушение на чл. 168, чл. 167 и чл. 178 от директивата, същите тези норми са свързани с материалноправните предпоставки за упражняване правото на данъчен кредит, а то е отречено със силата на пресъдено нещо. В тази връзка исковата претенция е неоснователна, както за платения ДДС във връзка с влезлия в сила РА, така и за лихвата като акцесорно задължение вкл. и за разноските. За тях трябва да се има предвид, че са последица във връзка с водените дела и съответно при отхвърлянето на жалбата - не е дължимо присъждането им.

Мотивиран от изложеното, настоящия състав счита, че при осъществяване на правораздавателна си дейност ответникът ВАС не се е отклонил от изискванията на приложимото европейско законодателство и практика. Съдебното решение е постановено в унисон с утвърденото в юриспруденцията на СЕС разбиране, че липсата на реално осъществено данъчно събитие, преценено на базата на обективни критерии, представлява основание да се откаже право на приспадане на ДДС. В този смисъл е и решение по дело С-712/17, т.т. 24 и 25, съгласно което „когато обаче сделка за придобиване на стока или услуга е фиктивна, тя не може да има каквато и да било връзка с извършените от данъчнозадълженото лице облагаеми сделки“, което води до извода, че когато действителното извършване на доставката на стоки или услуги липсва, не може да възникне право на приспадане. При липса на облагаема доставка, добросъвестността на получателя категорично е изключена, което елиминира и необходимостта от изричното доказване на този субективен елемент. Задължение да извърши преценка досежно наличие на такива обективни данни съдът има, когато по делото няма спор по отношение осъществяването на пряката доставка, т.е. докато са налице достатъчно убедителни доказателства, установяващи нейното реално извършване, но другите обективни данни по случая, а именно нередности у доставчика, сочат за наличието на данъчна измама. Единствено в тези случаи за да бъде отречено претендираното право, следва недвусмислено да се установи знанието на данъчното задължено лице, че участва в сделка, част от такава измама. В тази връзка обосновано ответникът е посочил, че до точно такава фактическа обстановка се

отнасят и разрешенията, дадени с цитираните от ищцовото дружество решения на СЕС, които обаче предвид различието във фактическия състав са неприложими в настоящия случай.

С оглед на изложеното, съдът счита, че решението на ответника ВАС не обективира твърдяното достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, поради което исковите претенции са неоснователни.

За пълнота на изложението, настоящия състав на АССГ следва да отбележи, че тълкуването, което СЕС дава в решенията си по преюдициални запитвания, не е абстрактно, а е съобразено с конкретна фактическата обстановка. Съответно решенията на СЕС по преюдициални запитвания имат задължителна сила за националната юрисдикция, когато преюдициалният въпрос, по който СЕС се е произнесъл, е идентичен с въпроса, поставен за разрешаване пред националния съд. Т.е. доколкото не се сочи конкретна нарушена норма от правото на ЕС /евентуално, такава, във връзка с тълкуването и прилагането на която е постановено решението на СЕС/, не са налице предпоставките за ангажиране на извъндоговорната отговорност на държавата за нарушение на правото на Европейския съюз. Също така е видно, че съставът на върховния административен съд при постановяване на решението си подробно е изследвал всички обстоятелства относно спорните доставки и е изложил конкретни мотиви, потвърждавайки изводите на органите по приходите.

Водим от изложеното, настоящият състав на АССГ приема, че при произнасянето си с решение № 11159 от 06.12.2022 г., постановено по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, националната юрисдикция не е допуснала достатъчно съществено нарушение на правото на Европейския съюз.

На следващо място, по отношение на претенцията за имуществени вреди, съизмерими с установените по ревизионния акт задължения, не са представени доказателства за тяхното реално заплащане.

Заплатените от ищеца съдебни разноски, не представляват подлежащи на обезщетяване имуществени вреди по предявен иск за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 4, пар. 3 от ДЕС, съот. по чл. 2в ЗОДОВ по арг. на решение от 20.01.2010г. на СЕС по дело Т-252/07,Т-257/07 и Т-272/07 “Разходите, направени във връзка с производствата по съдебен контрол, които са от компетентност на общностните съдилища, трябва да се считат за обхванати от решенията относно разноските, приети съгласно приложимите за този тип разноски специфични процесуални правила в съдебните актове, с които приключва производството,и от решенията постановени в края на специалните производства, предвидени в случай на оспорване на размера на разноските.Тези производства изключват възможността същите суми или суми, изразходвани за същите цели, да се претендират в рамките на иск, свързан с извъндоговорната отговорност на Общността, включително от страна на лицата,които след като са загубили делото,е трябвало да понесат разноските“.

Неоснователността на главните претенции обуславя неоснователност и на акцесорните такива за присъждане на обезщетение за забава в размер на законна лихва.

С оглед на гореизложеното съдът намира, че не е доказано наличието на кумулативно изискуеми предпоставки по чл. 2в, ал. 1 от ЗОДОВ за ангажиране отговорността на Върховен административен съд за претърпени от ищцовото дружество имуществени вреди, намиращи се в причинно-следствена връзка с допуснато достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС, поради което предявените икове се явяват

неоснователни и недоказани и като такива, следва да бъдат отхвърлени.

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК съдът следва да се произнесе по претенциите на страните за присъждане на разноски. Ищецът не е представил списък на разноските по чл. 80 ГПК, но това обстоятелство не освобождава съда от задължението по чл. 81 ГПК, а единствено лишава страната от правото да иска изменение на решението в частта на разноските.

Предвид изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ неоснователна е горната претенция на ищеца, като при отхвърляне на искането за присъждане на разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение, определено по реда на чл. 37, ал. 1 от ЗПП вр.чл.24 и чл. 25, ал. 2 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 400 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ иска на „Алфалинк-БГ„ ЕООД, ЕИК [ЕГН] срещу Върховния административен съд за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, в размер на 13 063.56 лв., съставляващо принудително събраната сума от публичен изпълнител при НАП, в периода 28.05.2019 г. - 11.09.2019 г., в резултат от непризнатото право на данъчен кредит на ищеца поради липсата на реалност на доставките, установено с РА № Р-2222118003412-092-001/01.02.2019 г., който РА е обжалван от ищеца пред съда, като ответника ВАС е постановил окончателен съдебен акт- решение № 11159 от 06.12.2022г. по адм.д. № 1402/2022г. по описа на ВАС при достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС – чл. 63, чл. 1, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета, регламентиращи предпоставките за възстановяване на данъчен кредит, както и на правото на СЕС/Решения по делата С-324/11; С-80/11; С-142/11,С-159/14, ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата -13 063.56 лв. от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен и недоказан.

ОТХВЪРЛЯ иска на „Алфалинк-БГ„ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Върховния административен съд за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, в общ размер на 4980.23 лева, представляващи мораторна лихва върху принудително събраната сума 13 063.56 лв., за периода от 28.05.2019 г. до 11.09.2019 г., изчислена от датата на събиране на сумите от НАП до датата на подаване на исковата молба,като неоснователен и недоказан

ОТХВЪРЛЯ иска на „Алфалинк-БГ„ ЕООД, ЕИК[ЕИК] срещу Върховния административен съд за присъждане на обезщетение за имуществени вреди, в общ размер на 8011.83 лв., представляващи направени от ищеца съдебни разноски по адм. д. № 6045/2021 г. по описа на АССГ, в размер на 6 011.83 лв., и по адм. д. № 1402/2022 г. по описа на ВАС, в размер на 2000 лв., ведно с обезщетение за забава в размер на законната лихва главницата 8011.83 лв. от датата на подаване на ИМ до окончателното изплащане на задължението, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА „Алфалинк-БГ„ ЕООД, ЕИК[ЕИК],със седалище и адрес на управление

[населено място],[жк][жилищен адрес] да заплати на Върховния административен съд разноски по делото за юрисконсултско възнаграждение, в размер на 400 (четиристотин) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване чрез Административен съд София-град пред Върховен административен съд на Република България в 14 дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ :